

[Aksel Larsen.]

Der er imidlertid ikke så meget ud over det radikale landsmødes enlige svale, der tyder på, at der er fremgang for sådanne synspunkter i dansk politik og i folketinget, ihvorvel der er stor fremgang for disse synspunkter ude i befolkningen. Så vidt jeg kan forstå det hele, har regeringspartiets ledere og regeringen fortsat det synspunkt, at der blev sluttet et forsvarsforlig i 1960, det blev sluttet mellem 4 partier, og hvis ikke alle disse 4 partier går ind for ændringer i det eller forandringer i militærbudgetterne, eventuelt bremsning af deres vækst, kan det ikke lade sig gøre. Det vil altså sige, at et af de 4 partier kan nedlægge veto, selv om de andre partier ønsker ændringer. Det vil — for at skære det ud i pap — sige, at hvis flertallet i den konservative folketingsgruppe modsætter sig ændringer, så vil de 3 andre partier ikke være med, og det vil igen sige, at folketinget er sat ud af spillet, til trods for at vi har haft 2 folketingsvalg siden forsvarsforliget af 1960.

Jeg tror imidlertid ikke, at dette standpunkt kan opretholdes. Nok er der på den måde foreløbig sat en spærrebom op for mulige besparelser på militærbudgettet — det er dog en fornøjelse for os og for befolkningen, at de radikale nu også taler om muligheden for og nødvendigheden af besparelser — men hvis det går, som det ærede medlem hr. Helveg Petersen prædiker at vi kan regne med: at i løbet af et par år skal militærbudgetterne stige med 700 mill. kr. om året, eller, som regeringen forsigtigt siger det: der bliver måske kun tale om stigninger på 275 mill. kr., så tror jeg nok, at det bringer regeringspartiet og måske også venstre, ja, måske også det konservative folkeparti, til en korsvej, hvorefter man må holde op med at klamre sig til de fire partiers private forsvarsforlig af 1960.

Hvad markedsproblemerne angår, finder jeg, at man skal holde op med den megen snak om, at det, det drejer sig om, er at tilvejebringe Europas politiske og økonomiske enhed. Lad os dog begynde med det, der er begyndelsen og det mest nødvendige, lad os få sat den økonomiske samarbejds og det økonomiske samarbejde her i Europa i forgrunden, lad os se at få nedbrudt skrankerne for handel og andet økonomisk samkvem, ikke blot i Vesteuropa,

men i hele Europa. Man burde dog kunne se, at mulighederne for dette modnes.

Man bør holde op med de håbløse forsøg på at sværte EFTA sort. EFTA er kommet for at blive, selv om det muligvis ikke var den britiske regerings hensigt, da den opfandt EFTA. EFTA bør styrkes og ikke, som det ærede medlem hr. Poul Hartling mener, svækkes. Fællesmarkedet er ingen løsning for Europa, og det er slet ingen løsning for Danmark, heller ikke for det danske landbrug, selv om det ulyksaligt nok er lykkedes venstre at bilde bønderne det ind. Fællesmarkedet er ingen løsning, også fordi hovedtanken med fællesmarkedet er det blokpolitiske, det militærpolitiske. Det betyder ikke, at man kan se bort fra fællesmarkedets eksistens, selv om fællesmarkedet unægtelig er blevet betydelig svækket i takt med, at EFTA er blevet styrket.

Jeg synes, det er yderst fornuftigt, at EFTA-mødet i Wien har besluttet, at man vil forsøge en samlet kontakt med fællesmarkedet. En sådan kontakt er selvfølgelig en nødvendighed; man kan ikke lade, som om den anden part ikke eksisterer, for vi skal jo handle med hinanden. Lad os så se at skaffe os de rimeligst mulige vilkår, men hvor meget der kommer ud af det, om der kommer noget ud af det, ved man ikke endnu.

Man skal imidlertid lade være med at lægge gift for arbejdet her, og så skal man i øvrigt efterleve, hvad den norske digter har sagt: hvad du evner, kast af i de nærmeste krav. Man skal gøre noget alvorligt ved udbygningen og udvidelsen af det nordiske samarbejde, og det gælder her som på andre områder — så kan man have hvilke som helst politiske og kulturelle og sociale ønskedrømme — om at sætte det økonomiske samarbejde mellem de nordiske lande udadtil som indadtil i forgrunden. Her kan der gøres meget; der kan træffes aftaler, men jeg skulle tro, at noget af det, der konkret kan gøres, og som vil hjælpe betydeligt, er at få taget fat på at få etableret den faste Øresundsforbindelse, som skal binde Danmark og Sverige sammen, og at få taget fat på at få bygget den tiltrængte skandinaviske storflyveplads i Øresundsregionen.

Jeg tillader mig at spørge regeringen: hvad har den foretaget sig i anledning af de re-